

KÉZFOGÁSOK

VLADIMIR STEVANOV

A HÁZ

*Otthonunk közelebb van célunkhoz
mint mi magunk.*

JÓ HA VAN HÁZUNK

Jó, ha van házunk.

*Rejtett zugaiban
megőrizhetjük
régii örömlünket,
kedves kalandunkat.*

*Csendes családi fényképeinket,
tönkrement tárgyainkat.*

LASSAN LÉPJÜNK A HÁZBA

Lassan lépünk a házba.

*Ünnepélyesen rendezzük el
a napfényt az asztalon,
a sarkokban, az arcokon.*

*Ha a régi szekrényekben
nincsen már birsalma,
legalább említsük meg
a várakozóknak.*

Köszöntés helyett.

NAPSUGÁRBÓL ÉPÍTSÜK A HÁZAT

*Napsugárból építsük a házat,
a lemenő nap sugaraiból.*

*Fejünket a zsenge fűbe
hajtsuk, kezünkben az alkonyatot
tartsuk,*

hogy kedveseink bejöhessenek.

*A ház mellé hársfát ültessünk.
Hogy virágozzék.*

Akkor ház a ház.

A HÁZ FEHÉR LEGYEN

*A ház fehér legyen.
A fény miatt.*

*Két ablakkal. Hogy
kitékinthessünk, hogy
betekínthessünk.*

Ahogyan éppen megkívánjuk.

*Legyen vészkijárata
az udvarról, és díszbejárata
elől, a jó hírek számára,
amelyeket a küszöbön közölnek.*

Ne legyen nagy a ház.

*Néhány darab bútor, és az a
néhány lakos, két-három öröm
naponta, és fehér legyen.*

*A fény miatt.
Az éj miatt.*

A TŰZHELY

Tűzhely van a házban,

*amelynél az esti emlékezések
melegednek*

*és a halk hangon
mesélt*

titkos örömök.

A MEGHITTSÉG SZAVAI

*S a meghittség szavait is
az asztalnál, az ágyban,
talán álmunkban*

suttogva mondjuk.

*Hogy meg ne sértse a hang
a régóta őrzött*

házi csendet.

HA ÚTRA INDULUNK

*Ha útra indulunk,
az indulásnál ejtett
könnyecseppekből*

napocskák nyílnak.

*Ezért melegek a falak
a háziak hazatértekor.*

NE ÁLLJUNK MEG A KÜSZÖBÖN

Ne álljunk meg a küszöbön.

*Nehogy valami gondolat
elállja utunkat.*

*Nehogy valami nem kívánt
árnyat észrevegyünk*

a várakozó tekintetében.

*Vagy valamilyen nem sejtett
jelet.*

A CSEND

*A ház néha csak
egy jövődő cím*

a gondolatok csendjében.

*Elfelejtett, de mégis ismert,
ahol a test kalandozó
csodái várnak.*

Ezért olyan szükséges a csend.